

אבירי

יך
דריך
וחם

אליפות הגילשונים

**ע"ש אביחי ברגסון ז"ל
בתי תלמיד תשל"ד**

עריכה - רות כץ
עיצוב - הצייר דוד סרזנה

הא לך הטובים בבנינו, נער טהר חלומות,
ברי לב, נקי כפים, טרם חלאת אדמות,
וארג יומם עוד שתי, ארג תקוות יום יבא,
אין לנו טובים מכל אלה. את הראית? ואיפה?

פרוץ קרבנם בסוד מות, כפר חיינו בהוד. . .
ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד!

(ראי אדמה - שאול טשרניחובסקי 1939)

ע ל התחרות

תחרות הגילשונים זה כבר ענין של מסורת.

זה שנים שכל חניכי חוגי התעופה של בתי התלמיד מתאספים אחת לשנה באיצטדיון האוניברסיטאי ומפגינים הישגיהם הלכה למעשה בהטסת טיסנים, בהפרחת כדורים ואפילו רואים טיסנים בעלי מנוע.

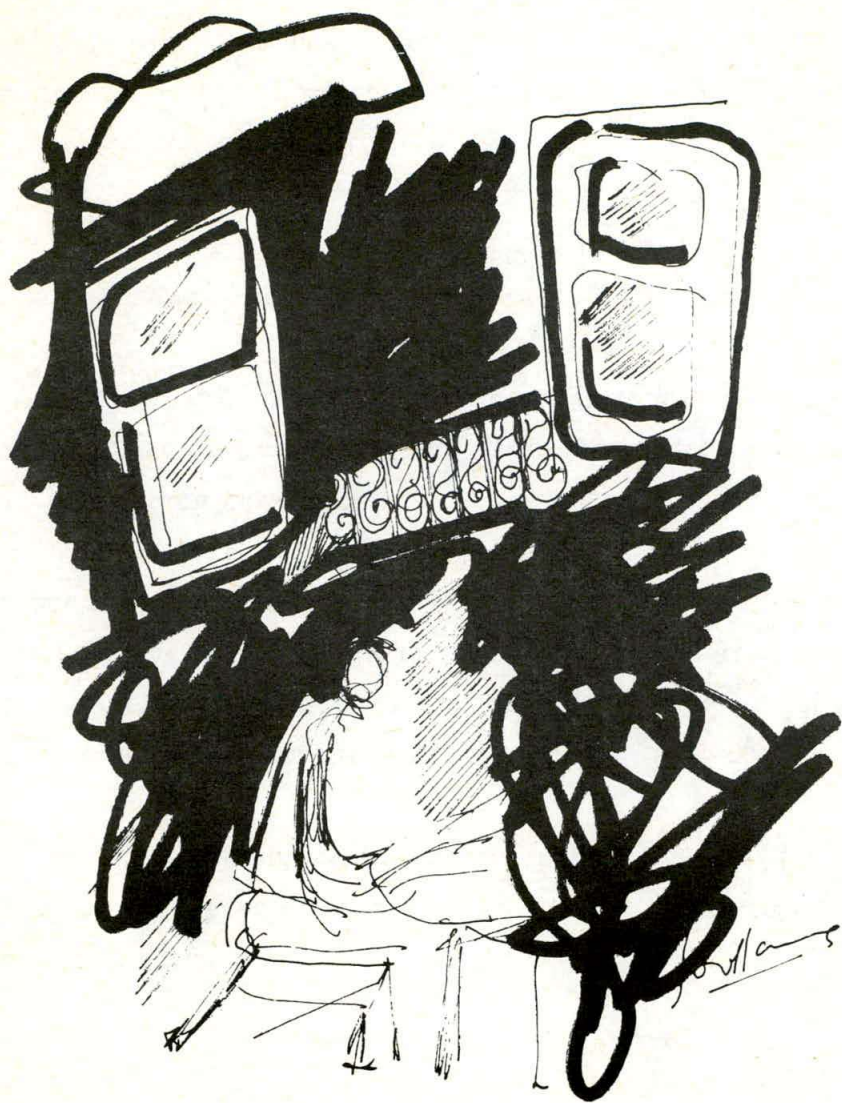
זהו שיא של פעילות שלכל אחד ואחד מחניכי החוג ניתנת האפשרות לבצוע "טיסות של ממש", זהו גם מפגש של חניכים, מדריכים וטיסנים.

בסיומה של התחרות הקבוצה הצוברת את מספר הנקודות הרב ביותר ע"י הטסת טיסניה זוכה בגביע הנוודד. החניך אשר הצליח להטיס טיסנו במשך הזמן הרב ביותר אף הוא זוכה בפרס אישי.

שנה זו היתה קשה לכולנו. המלחמה שנכפתה עלינו הביאה בסיומה עצב רב, גם אם מגמותיהם של אויבינו הוזמו. כרבים מבתי ישראל אף אנו נפגענו. מדריך התעופה שלנו, אביחי, שהדריך בחוגים אלה, נפל במלחמה. אהבתו לנושא הטיסנים, לחניכים ולעבודה מצאו את ביטויים בהישגים היפים והמרשימים בחוגים עמם עבד.

דברי חניכיו המובאים בחוברת זו מדברים בעד עצמם, אך טבעי היה כי קריאת התחרות על שמו של אביחי זהו המעט מן המעט שאנו יכולים לעשות לזכרו, שיהיה שמור עמנו לעד.

יעקב גיל
הממונה על אגפי הנוער
הספורט והחברה

ע ל א ב י ח י . . .

הקשר בין אביחי לביני אמור היה להיות פורמלי בלבד.

אביחי התקבל כמדריך בחוגי התעופה והיה מוטל עליו להדריך בבתי התלמיד.
ברור לי כי אביחי ראה בעיסוקו זה יותר מאשר מקום עבודה או מקור הכנסה
בלבד.

מפעם לפעם היה בא להפגש עם המדריכים האחרים ואיתי במועדון קלוב התעופה
מחוץ למסגרת הפורמלית של העבודה.
הדיונים בינינו נעשו באותה מסגרת לא פורמלית.

באחד הימים ביקרתי את עבודתו בבית הספר "מעלה". שמתי לב כי אינו דורש רמת
ביצוע גבוהה כפי שנוהגים לדרוש בחוגי התעופה האחרים.
לא שוחחנו על הענין במקום ובאחת הפגישות בקלוב העליתי את הענין.
אביחי הבהיר כי הדבר נעשה במתכוון. אפשר לשמור על רמה גבוהה למספר
מצומצם של תלמידים באוירה "מכופתרת". אפשר לא לדרוש מהחניכים כל מאמץ
ואז גם לא תתקבלנה תוצאות.
"אותי מנחה, אמר אביחי, הכלל שהתלמידים באים לחוג כדי ליהנות, הרי אין
זו מסגרת לימודים פורמלית. עם זאת ברור שאין טעם לקיים את החוג ברמה
נמוכה. צריך למצוא את שביל הזהב...".
שביל הזהב של אביחי היה להקפיד בדרישות כלפי אותם תלמידים שנהנים מביצוע
קפדני של העבודות ולהקפיד פחות כלפי אלה שהקפדה יתרה עלולה לגרום
לעזיבתם את החוג.

בסיומה של אותה שיחה התברר לשנינו כי גישתנו היא יותר מאשר דומה וכי אילו אני הייתי נוכח בכל השיעורים שאביחי העביר, לא היתה כלל מתעוררת השאלה. אותה שיחה, אחת מרבות, הבהירה לי כי אביחי לא בא לחוג רק על מנת להעביר שיעורים הדרכה כדי שירשמו בכרטיס העבודה.

בסוף השנה הוכיחה הגישה את עצמה ואחת הקבוצות של אביחי זכתה במקום ראשון בתחרות הסיום שנערכה בין כל בת-התלמיד בעיר.

חושבני כי הדרך בה בחרנו להנציח את שמו של אביחי מבטאת חלק חשוב מדרכו הקצרה.

בחרנו לקרוא את שמו של אביחי על התחרויות ועל הגביע הנודד שיעבור במשך השנים הבאות בין בתי התלמיד.

יוסי שילוח

אחראי על חוגי התעופה

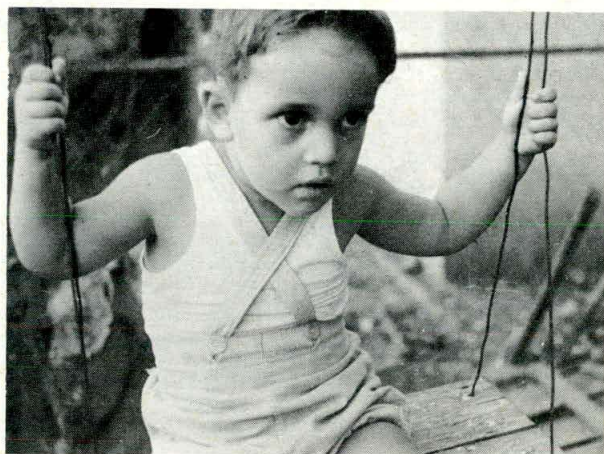
אני - אביחי

נולדתי בכפר-ילדים, מוסד חינוכי אלוני יצחק, בפברואר 1952. ביתי, כבתיים האחרים באותו כפר, היה חבוי בין אלונים עתיקים, שהושחתו - ובחלקם נגדעו - בימי שלטון התורכים. צעירים ומבוגרים באותו כפר שיקמו את העצים ושתלו גם שתילים רכים.

בט"ו בשבט אותה שנה, שבוע ימים לאחר שנולדתי, נטעו שתילים גם לכבודי.

ידיד של הורי, שאחר כך היה ידידי ואהבתי, אמר בחגיגת טו בשבט שנטיעת העצים הולמת את המאורע, גם הם וגם אני רכים אנו ונכה שרשים עמוקים במולדת... .

בהיותי בין 4 העתקנו מקום מגורנו לאשקלון. על מרחבי הדשא של אפרידר-אשקלון החדשה שחקתי עם ילדי השכונה והגן. רכבתי על אופניים, והאזנתי להמיית גלי הים.

מה שומך בחובו עולם זה... .

כל שנותי בביה"ס מכיתה א' ועד כיתה י"ב הרגשתי בטוב. אהבתי ללמוד והשתדלתי לא לפגר אחרי המבוגרים ממני. בהיותי בן 9 העתקנו מגורינו לירושלים הבירה – בה סיימתי את ביה"ס היסודי ואת ביה"ס התיכון שליד האוניברסיטה העברית.

הייתי בצופים. אהבתי מוסיקה ולמדתי לנגן על אקורדיון. אהבתי לטייל והייתי חבר במועדון "נחמיה". גיליתי עניין במטוסים והייתי חבר בקלוב לתעופה.

בהיותי בן 16.5 זכיתי להכלל במשלחת של גדנ"ע אויר, שיצגה את ישראל בחו"ל.

הרבה התלבטתי אם להגיש מועמדותי, אך לאחר שהגשתי – שקדתי ללמוד הרבה על חילות האויר ועמדתי בבחינות המרובות. רק שמונה נבחרו מביין מאות מועמדים מכל הארץ. בקרתי לראשונה בחו"ל במסגרת משלחת זאת – בבליה, בהולנד, באיטליה ובגרמניה.

נפגשתי עם בני נוער מארצות שונות. השוויתי אותם לחברי בני-גילי. שוחחתי אתם על עניינים מקצועיים, התעופה ועל עניינים אחרים, שעמדו אז לפי תפיסתי ברומו של עולם.

כשחזרתי הביתה אמרתי להורי: "אנחנו עם-סגולה, אנחנו עם-אחר, שונה מכל העמים". הסברתי גם מדוע.

בגיל זה, כרבים אחרים, התכוונתי לבחינות בגרות ברצינות. כתבתי עבודה שנתית על הנושא "חיל-אויר ממבצע קדש עד מלחמת ששת הימים", וזכיתי לקבל ציון טוב מאד. העבודה נקראת "שנתית" ואכן עסקתי בה שנה ומעלה. בזמן זה גם התכוונתי לשרות הצבאי. כשנה לפני הגיוס ערכתי בערבים ריצות פרטיות כדי להגביר כושר ולהיות ראוי לפרח-טיס. (נדמה לי כי מאז היותי בר-מצוה הרמתי ראש לשמים כשעקבתי אחר כלי תעופה החומק ברום).

ביה"ס לטיס

בפברואר 1970 חוילתי ונשלחתי לביה"ס לטיס.
כמחצית השנה הייתי בביה"ס, עמדתי יפה בכל השלבים של הגיבוש והסדרות
למיניהן. אפילו טסתי בפייפר.
לא המשכתי כי "הועפתי".
הודעתי להורי כי נכשלתי "באוויר" ואילו אני עומד יציב יותר על הקרקע.
כ"נפל" טיס היתה לי הזכות לבחור בחור בחזל אחר כרצוני. בחרתי בשריון.

ההתקדמות בשריון היתה רגילה. ביולי 1971 סיימתי קורס מפקדי טנקים
ושרתתי בסיני. שנה הייתי במעוז נידח. באחד מתרגילי צמ"פ (צוות, מחלקה,
פלוגה) נפגעתי בגבי ואז: בתי חולים, בדיקות, ועדות רפואיות והחלטה: פרופיל
לא קרבי ונכות של 10% לצמיתות. נפרדתי מהשריון בכאב לב. לא רציתי לעבור
למלואים כגוף בניק. ספרתי לכל מי שהיה מוכן לשמוע, כי הייתי משרת במילואים
ברצון, אילו יכולתי לעלות על טנק. זה מעניין. לשרת במלואים במשרד או אפילו
בחדר-מלחמה – בינתיים נהייתי סמל מבצעים – איך זה לרוחי ולא לפי טעמי.
אך הטוב שברעה – קבלתי שחרור מוקדם ויכולתי להתחיל בלימודי באוניברסיטה
בשנת הלימודים תשל"ג.

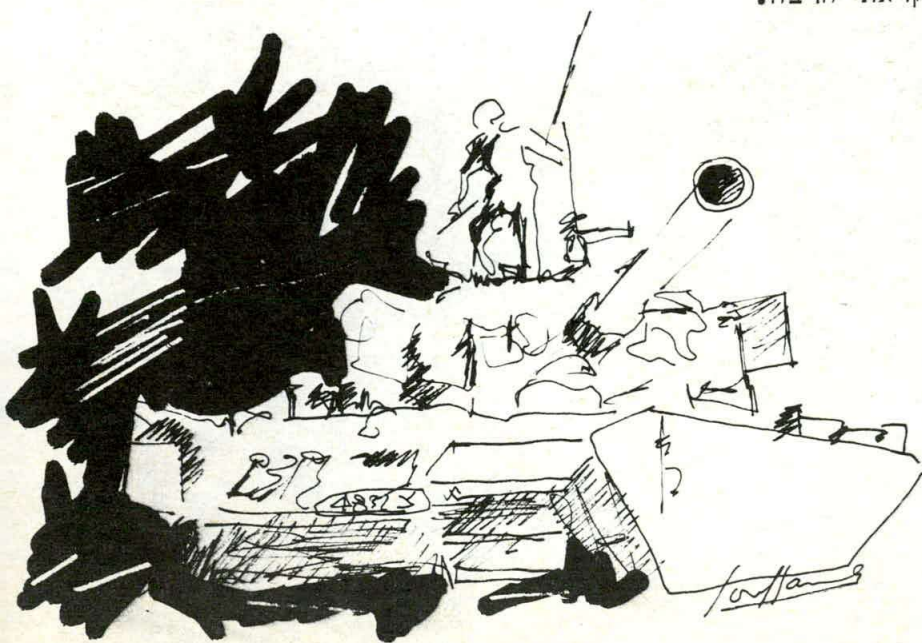

חזרה לחיים אזרחיים

אדם צעיר אינו יכול רק ללמוד בלא להרויח לקיומו. אף אם ההורים היו יכולים לאפשר כלכלה מלאה והוצאות לימודים – אין הדבר מתקבל על הדעת. קבלתי על עצמי להדריך חוגים לטיסנאות בשני בתי ספר. ההדרכה בחוגים אלה נתנה לי ספוק נפשי וגם הכניסה לי סכום צנוע כדי לספק צרכי בלא לקחת כסף מן ההורים. הרוצה להצליח בהדרכה חייב להשקיע הרבה זמן וכוחות נפש מרובים. עשיתי כמיטב יכולתי ולפי צו מצפוני. ידעתי שילדים אלה, שהיו עוסקים בתחביב הטיסנאות יגיעו אולי ביום מן הימים לביה"ס לטייס ויגנו על שמי הארץ. מאמצי נשאו פרי – חניכי "דוגמא" בנים זכו בגביע בתחרות הגילשונים.

תמיד הייתי פנוי לטיול, לשיחת חברים, לפעולות התנדבות, למשחק שח-מט, לקריאה בספר, לשחייה וכדומה. תמיד הייתי עסוק ולא זכור לי אף רגע של בטלה ושעמום.

בזמני הפנוי הרכבתי משוסים, נגנתי, האזנתי למוסיקה, אספתי בולים וסדרתים. צילמתי ומיינתי צילומים וגלויות, עניתי על מכתבים ולא נשארתי חייב תשובה, למדתי וקראתי הרבה.

אנחנו מביאים קטע מתוך עבודתו השנתית של אביחי בנושא "תולדות חיל
האוויר מ"מבצע קדש" ועד מלחמת ששת הימים".

בחרנו להביא קטע זה משום שהוא בא להדגיש את אהבתו לנושא התעופה
בכלל ולחיל האוויר הישראלי בפרט.

ודאי לא במקרה בחר אביחי בנושא זה לעבודתו השנתית בבית הספר בו הוא
למד.

עקרונות המלחמה

על עקרונות המלחמה אומר קולנול ברן, כי גם הם מהווים סיב חשוב מסיבי המלחמה. אין אלה כללים שאין לחרוג מהם לחלוטין אלא: "שיקולים בעלי אופי רחב, אשר במבחן המעשה נמצאו בדרך כלל נכונים, ועל מפקדים שיתעלמו מהם, או שיפרו אותם, ניתן לומר: – "דמם בראשם". עשרה הם העקרונות שזכו להכרה רשמית בבריטניה ובחבר העמים.

א. **דבקות במטרה** – ריכוז המאמץ והכוח לעבר המטרה העיקרית. ואי הפנייתו למטרות צדדיות.

המטרה העיקרית הראשונה שעמדה בפני ח"א היתה רכישת העליונות האוירית. ח"א הפנה לכך את כל כוחו. הוא השמיד קודם כל את הכלים החשובים ביותר ורק אח"כ פנה להשמדת סוללות טילים ותחנות מכ"ם. ח"א לא תקף כל מטרות אחרות, אפילו בעלות חשיבות איסטרטגית. המטרה השניה היתה סיוע לכוחות הקרקע ע"י השמדת הצבא המצרי. גם כאן הטיל ח"א את כל כוחו למטרה זו.

ב. **פעולה תוקפנית** – היא חיונית ביותר לפעולה מוצלחת. ונקודות התורפה של ההגנה מוכיחות זאת: רוח הגיסות איתנה יותר בצד התוקף, אי אפשר לרכז את המטוסים לאגרוף אחד, היוזמה נמצאת בידי האויב, והוא מתקיף בתנאים הנוחים לו לתוקף גורם ההפתעה והמגן מסתכן באובדן אזרחים, חיילים, ומקורות ואין הוא יכול להפסיד אפילו קרב אחד.

האיסטרטגיה של ח"א שהתבטאה בגישה "כי במקרה של מלחמה יהיה קו ההגנה הטוב ביותר שלנו בגובה של 40.000 רגל מעל קהיר" באה לביטוי בהשמדת שדות התעופה המצריים תוך השארת מספר מועט ביותר של מטוסים להגנת שמי המדינה.

ג. הפתעה – במשך כל הדורות הכירו בה כבעיקרון יסוד של המלחמה.

הופעת מטוסי ישראל מעל שדות התעופה של האויבים, בזמן שנקבע על ידם ובעוצמה רבה, היוותה הפתעה מוחלטת לאויבים. ההפתעה היתה גורם חשוב ביותר בהישגי "מוקד".

ד. ריכוז – "עקרון זה מגלם את כל אומנות האיסטרטגיה, דהיינו: ריכוז כוחות עדיפים בנקודה המכרעת".

ריכוז כזה נעשה ע"י ח"א בכך שתקף תחילה בכל כוחו רק 13 שדות תעופה עיקריים, אח"כ הפנה שוב את כל כוחו כנגד 20 שדות תעופה נוספים שלא היו בהם כוחות גדולים.

ה. חסכון בכוח – "חלוקה כזאת של כוחותיך, שתהא רבת יתרונות ביותר... להבטיח שכל אדם (כל מטוס – א.ב.) יקח את חלקו המלא בהאבקות.

חושבני כי העקרון קוים ע"י החזקת מספר מטוסים מועט אך הפקת מספר רב של גיחות מכל מטוס. וכמו כן טייסים לא רבים, המבצעים 5 ומעלה גיחות ליממה.

ו. בטחון – זהו מושכל ראשוני. מדת הבטחון גדלה ע"י ייזום ההתקפה.

כבר צוינה לעיל ההתקפה הישראלית וכן העובדה (והדעה) שח"א יצא למלחמה בבטחון מלא.

ז. ניידות – "זוהי תכונה המאפשרת להגשים עקרונות אחרים – הפתעה וריכוז. מושג הגמישות טבוע במהותה של הניידות וכלולה בכך גם הגמישות שבתכנון ובשינויי תוכניות בעת צורך פתאומי".

הננידות מצויה בח"א גם עקב מהות כליו (זהו אחד היתרונות הבולטים של כוח אויר בכלל) אך היא מוגברת ע"י פעולתו הזריזה של מערך השליטה וגם ע"י הגמישות שבתכנון, לא טיס אחד סיפר על שינוי משימה בהיותו באויר, לעיתים שינוי הכרוך בניווט מסובך לחזית אחרת.

ח. שיתוף פעולה – בין כוחות אויר לכוחות הקרקע.

דברי מפקדים ושיירות השריון השרופות מהווים עדות נאמנה להשתתפות ח"א בלוחמת הקרקע.

ט. קיום מורל – המרשל סדר מרגיש כי ח"א רגיש במיוחד לרמת המורל ולרמתו זו נודעת השפעה ישירה על יעילות מבצעיו.

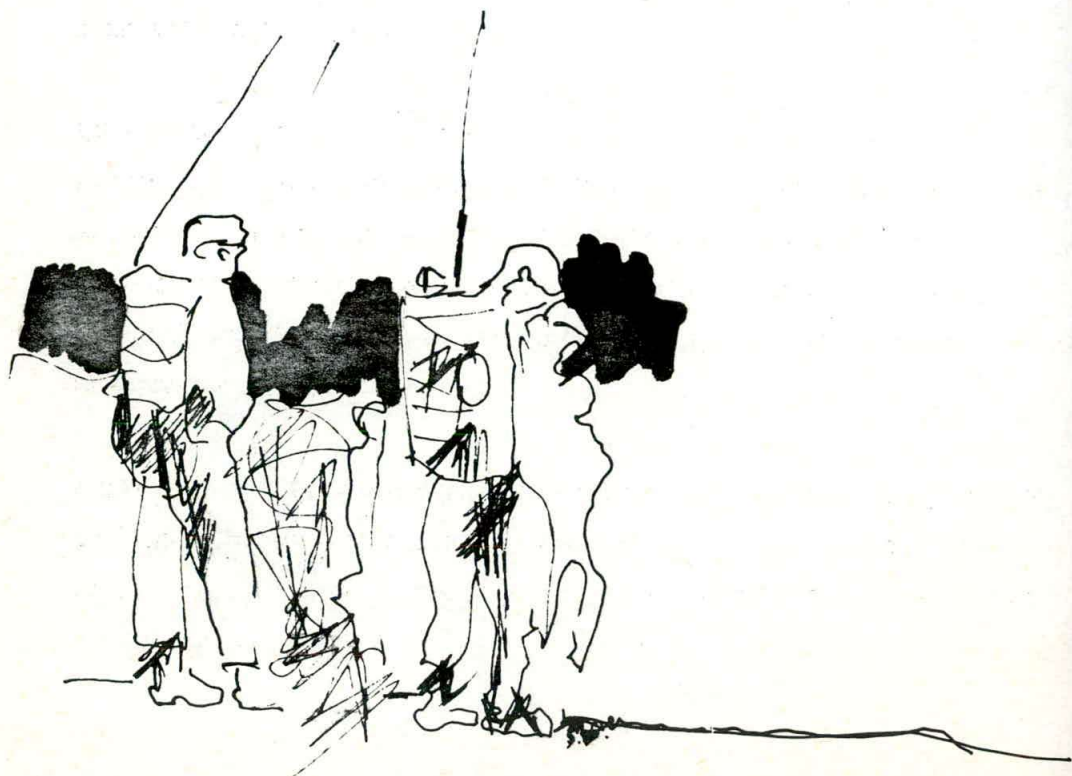
כבר בסעיף הקודם ציינו את רמת המורל הגבוהה בח"א.

י. מנהלה (אדמיניסטרציה) – רמת השרותים והאספקה.

בנידון זה אין לנו אלא לסמוך על מפקד החיל ששיבח את מערך השיירותים. אך לגורם זה חשיבות מועטה יחסית במלחמה קצרה וביחוד בח"א.

הקורא ודאי השיים לבו לכך כי מספר סיבים ומספר עקרונות, בעיקר מספר הגיחו והמוראל חוזרים בהערכה כמה פעמים. יש בכך ביטוי לשני הצדדים בגללם נצח ח"א – חומר ורוח. "ההישג שהשגנו, שהוא ללא תקדים, הוא גם קצת "בזכותו" של ח"א המצרי. יכול להיות שניצחנו מפני שהיינו טובים מאד, ויכול להיות שנצחנו כיוון שהמצרים היו רעים מאד, או משתי הסיבות גם יחד – אמר מפקד טייסת בח"א. ואכן ח"א משך בחבל בכל כוחו ואילו מן הצד שכנגד היתה המשיכה חלושה ביותר.

המלחמה שימשה לחיל האויר אמצעי לבחון את כל מערכותיו ולהפיק לקחים.
כללית ניתן לציין כי הכנות ח"א בפיתוח דוקטרינת לחימה, באימון, ברכש
עוד-נתגלו כנכונים. בעיקר נתגלתה כמוצדקת העמדתו של ח"א במקום ראשון
בסדר העדיפויות וזה גם הלך העיקרי לעתיד: "ח"א חזק זו כמעט מצוות
קודש". כפי שהתבטא מפקד ח"א.

אביחי במלחמת יום הכיפורים / מפי אביו

בהגיע הידיעות הראשונות על פרוץ הקרבות בדרום ובצפון גברו הלבטים וגבר אי-השקט.

בהפסקה בין שחרית-למוסף נפגש אבי עם חבריו בשכונה והביע חשש שמא לא ייקרא להתייצב, כי הרי שוחרר מן השרות בשל פגיעה והוכרה לו נכות. חבריו החליטו לשבת בבית צמודים לטלפון ולחכות לקריאה. הוא ידע שהמתנה כזאת לגביו אין לה טעם.

עם צאת הכוכבים החליט לא לחכות עוד. נסה להתקשר למטה השריון ולא הצליח. בקש בטלפון מקרובים, שגרים קרוב למקום הדרוש, שיגשו ברגל. מסר את נתוניו וחכה לתשובה. התשובה לא אחרה לבוא. הודעה טלפונית קצרה: "בוא מייד". אביחי לבש מדיו, לקח תרמיל צד זעיר ובו דברים מעטים, בקשני להביאו "לטרמפיאדה" כדי לא להפסיד זמן. הזכרתיו לקחת את הדיסקית. והסעתיו... .

חבריו ספרו כי למחרת היום הוסע עם קבוצת מגויסים לבסיס שריון. בהיותו בעל הדרגה הגבוהה ביותר ביניהם – הוטל עליו הפיקוד על יחידת טנקים שנעה דרומה. מיום זה ואילך השתתף בקרבות ובמבצעים מיוחדים, בין היתר במבצע גרירת גשר הגלילים.

ב-19 לחודש אוקטבר, בשעה 22.23 נפגע אביחי מפגז כשהוא על המשמר חשוף בצריח.

א. ברגסון

אנשי הצוות שנשארו בחיים ספרו כי בכל ימי הקרבות היו מודעים לסכנה וידעו מה עלול לקרות – אך דחו הרהורים אלה. ברגעים המועטים של הפסקה בקרבות שוחחו על עתידם...

אבי דחק את רגישות הגב ותחושת הכאבים. הוא אמר לידיד לנשק: "הורי ודאי בטוחים כי אני יושב באחד המשרדים ועוסק בפקידות או לכל היותר בחדר מלחמה ומעביר פקודות..."

שמי אלי. אתה לא מכיר אותי. התלבטתי תקופה ארוכה עד שהחלטתי לכתוב. אני שרתתי בצוות של אביחי ז"ל במלחמה. שרתתי עם אביחי מ-6.10.74 עד 17.10.74. באותו יום עזבתי את הצוות שעליו פקד בנך אביחי. אני נפצעתי..... הספקתי לשמוע על נפילת אביחי, והדבר המם אותי. הרבה חברים נפלו במלחמה. חלקם שרת אתי חודשים ארוכים. אולם, מותו של אביחי היה המכה החזקה ביותר שנפלה עלי.

ימים ארוכים נלחמנו יחד והתחלנו להכיר אחד את השני ואז קרה האסון. אני כמעט ולא שאלתי את חברי לצוות שאלות אישיות. אביחי לעומת זאת סיפר על עצמו, על מחשבותיו, על תכניותיו, על יחסו למוות... חששנו שניפגע והיינו מודעים לאפשרות שנהרג...

... אביחי סיפר על הורים, חברה, טיול שהתעתד לצאת אליו בסוכות ועוד. הכל נחרט בזכרוני ממש כמו דמותו של אביחי.....

... אני יודע שערכים כמו קיום המדינה שנמשך בזכות אנשים כמו אביחי איננו פיצוי להורים....

... אני יכול לספר על אביחי. ביליתי עם אביחי ימים ארוכים של קרבות ושבהם אביחי דבר על עצמו. אביחי לא נקרא לקרב. גם לי לא קראו למלחמה. יצאנו כי האמנו בחובתינו להלחם ולמנוע שנאה לעם היושב כאן. צל השואה ריחף באויר ביום השבת 6.10. יצאנו אף על פי שיכלנו "להתפרפר" בגין פציעות קודמות. יצאנו מתוך ציונות בלי מרכאות. אם יש נחמה בכך שאביחי נפל תוך אמונה מלאה בצדקתינו ובחובתינו לתת את המקסימום למדינה זו אזי תראו בזה נחמה.

... הכאב הוא רב והעצבות שלתוכה נכנסתי לאחר המלחמה איננה מרפה ממנו...
אסף אלי.

חניכים מספרים על אביחי

הכרתי את אביחי משעורי הטיסנאות, מאז אותה פעם אני זוכר את פניו החייכניות. בכל שיעור הוא קבל את פני בסבר פנים יפות. בשעורים הוא תמיד עודד אותי ועזר לי בעבודה. הוא הביא לפעמים סרטונים ושקופיות והראה לנו. הוא נתן לנו את הכלים הטובים ביותר. כאשר רציתי לעזוב הוא אמר לי להישאר והבטיח לעזור לי בעבודה. כאשר עזבתי לבסוף הוא לא התרגז עלי ורק אמר בפנים מחייכות "שלום" ושיבח אותי.

עודד גריינר.

א ב י ח י

אביחי היה חביב על כולם, הוא מעולם לא חסך הסברים, עזרה וחומר. כל אחד לחוד קבל ממנו מנה גדושה של תשומת לב. אני זוכר, שבסיסן הראשון, לבעיה הכי קטנה הוא רץ לעזור. כשמישהוא שייף פחות מדי, לא כעס אלא נטל לידי את החלק והתחיל להסביר. כשמישהוא שבר את חוד סכין החיתוך לא צעק והתרגז, אלא החליף בשתיקה את הסכין. כשהיתה נגמרת הקצבה לא אמר: "זהו חבריא, גמרנו את ההקצבה נחכה לחדשה", אלא, קנה מכספו חומר.

כשמישהוא פיגר, היה נוהג לתת חומר הביתה.

כשהעפנו את הכדורים הפורחים, דאג לכל, וכשנשרף אחד הכדורים, ראינו כמה הצטער.

שעוריו היו מלאי צחוק ועבודה נעימה. כשזכינו בפרס, כל כך שמח עד שחשבנו שיטוס משמחה. וכששאלנו המון שאלות הביא בשיעור הבא סרט על מטוסים קטנים ועל טיסנים. שעוריו היו מלאי עניין, וכולם מתגעגעים אליהם.

יהודה מן.

א ב י ח י

הכרתי את אביחי מהחוג לתעופה, אבי, כך קראנו לו, היה בעל חוש הומור לא רגיל.

לארון, בו שמנו את הטיסנים, קרא "מקרר" ואת הטיסנים היינו מקפידים בתוכו. הוא היה סבלני מאוד, כאשר משהוא לא היה מצליח או שובר חומר היה אומר: "איך דבר, בפעם הבאה תצליח יותר".

הוא לא היה כועס אפילו כאשר עצבנו אותו.

יום אחד, כאשר הילדים חטפו כדור, אשר היה שייך לאחד מילדי החוג, הוא רץ ורדף בכל כוחו אחריהם, למרות שזה כאב לו ואסור היה לו לרוץ כי נפגע בגבו.

לפני תחרות הטיסנים היה בא לשעות נוספות אשר לא היו שייכות לשעות הלימודים. בקיצור, היה, כמו שאומרים, "חברמך".

רנן מאיר

א ב י ח י

אביחי היה בא לחוג כשבת צחוק נסוכה על פניו. כשנשבר חומר, לא הראה כל סמני כעס, אלא עודד את הילד שלא הצליח להמשיך בעבודתו. כשנגמרה הקצבת החומר שניתנה לו, קנה אביחי עץ חדש בעצמו וגם דבק נתן לנו כמעט ללא הגבלה.

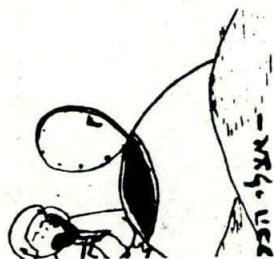
כאשר נשבר טיסן, היה אביחי מעודד את הילד שטיסנו נשבר ואף נתן לו חומר לתיקונים. כאשר הלכנו להטיס את הטיסנים, בגן סקר, התנפלו עלינו פרחחים ואביחי הגן עלינו. לפני התחרות, שבה זכינו בגביע בזכותו של אביחי, דאג אביחי לתת לנו חומר כדי לשפר את טיסנינו.

בעת התחרות דאג אביחי שנקבל שלגונים (אף קבוצה לא קבלה שלגונים) ואמנם קבלנו אותם בזכותו.

חיים מוסקוביץ איתמר אלבויס,

הכרתי את אביחי בשיעורי הטיסנאות המועילים והמהנים. הוא היה רגיל לחייך אלינו ולהוסיף לנו בידור בשיעור. מלבד זאת היה מקדיש לנו חומר וסרטים מזמנו היקר ומכספו. התמזל מזלי ולמדתי להכיר את אישיותו בשיעורינו. מאוד נהניתי מההוספות שלו, וגם משיעורי התיאוריה שהיו מרחיבי אופקים, אביחי היה נוח לכל אדם. במקרה נשבר לחברי הטיסן, בשיעור הבא הוא הביא אתו טיסן מתוקן. מעשה ידיו.

חיים פלק.

בשורות מעיל

ס"ר / ס"ר

ס"ר / ס"ר

השולח: 2090331

כ"ס / כ"ס

17.10.73

73

שלום שרה'ה
נכתבתי לך את הקדמה
בשם דודא שלם בכתבתי להודות
את נתינתך החדשה. סיבת
הכתבה היא כחובך יום הולדתך
הקודם מאז - 56 חס' אל
והוא שלם ונצחית ונאמן
המאמץ והמאמץ לך
28 נשיות חקירה
בשם צור

שלום רב
הסיבה לפתיחת השולחית
המיוחדת היא שאני מאמין
שאתם יקבלים אצלי את החבר
ואני כן את אל.
ושאם כנראה אין חדש
אני נשאר אצלו כמאלף יטאני
ואם החדשה יודע עוד בחלף וזם
לחיים

ירושלים עירית ירושלים המחלקה לחינוך אנפי הנער הספורט והחברה

